

Ωδή πρώτη
[I]
Ο Φιλόπατρις

α΄

Ω φιλόπατρι πατρίς,
ω θαυμασία νήσος,
Ζάκυνθε· συ μου έδωκας
την πνοήν, και του Απόλλωνος
5τα χρυσά δώρα!

β΄

Και συ τον ύμνον δέξου·
εχθαίρουσιν οι Αθάνατοι
την ψυχήν, και βροντάουσιν
επί τας κεφαλάς
10των αχαρίστων.

γ΄

Ποτέ δεν σε ελησμόνησα,
ποτέ· — Και η τύχη μ΄ έρριψε
μακρά από σε· με είδε
το πέμπτον του αιώνος
15εις ξένα έθνη.

δ΄

Αλλά ευτυχής, ή δύστηνος,
όταν το φως επλούτει
τα βουνά, και τα κύματα,
σέ εμπρός των οφθαλμών μου
20πάντοτες είχαν.

ε΄

Συ, όταν τα ουράνια
ρόδα με το αμαυρότατον
πέπλον σκεπάζει η νύκτα,
συ είσαι των ονειρών μου
25η χαρά μόνη.

ς΄

Τα βήματά μου εφώτισε
ποτέ εις την Αυσονίαν,
γη μακαρία, ο ήλιος·
κει καθαρός ο αέρας
30πάντα γελάει.

ζ΄

Εκεί ο λαός ητύχησεν·
εκεί οι Παρνάσιαι κόραι
χορεύουν, και το λύσιον
φύλλον αυτών την λύραν
35κει στεφανώνει.

η΄

Άγρια, μεγάλα τρέχουσι

τα νερά της θαλάσσης,
και ρίπτονται, και σχίζονται
βίαια επί τους βράχους
40αλβιονείους.

θ'

Αδειάζει επί τας όχθας
του κλεινού Ταμησοῦ,
και δύναμιν, και δόξαν,
και πλούτον αναρίθμητον
45το αμαλθείον.

ι'

Εκεί το αιόλιον φύσημα
μ' έφερεν' οι ακτίνες
μ' έθρεψαν, μ' εθεράπευσαν
της υπεργλυκυτάτης
50ελευθερίας.

ια'

Και τους ναούς σου εθαύμασα
των Κελτών ιερά
πόλις' του λόγου ποία,
ποία εις εσέ του πνεύματος
55λείπει αφροδίτη;

ιβ'

Χαίρε Αυσονία, χαίρε
και συ Αλβιών, χαιρέτωσαν
τα ένδοξα Παρίσια'
ωραία και μόνη η Ζάκυνθος
60με κυριεύει.

ιγ'

Της Ζακύνθου τα δάση,
και τα βουνά σκιώδη,
ήκουον ποτέ σημαίνοντα
τα θεία της Αρτέμιδος
65αργυρά τόξα.

ιδ'

Και σήμερον τα δένδρα,
και τας πηγάς σεβάζονται
δροσεράς οι ποιμένες'
αυτού πλανώνται ακόμα
70οι Νηρηίδες.

ιε'

Το κύμα ιόνιον πρώτον
εφίλησε το σώμα'
πρώτοι οι ιόνιοι Ζέφυροι
εχάιδευσαν το στήθος
75της Κυθερείας.

ις'

Κι όταν το εσπέριον άστρον

ο ουρανός ανάπτει,
και πλέωσι γέμοντα έρωτος
και φωνών μουσικών
80θαλάσσια ξύλα·

ιζ´

Φιλεί το ίδιοι κύμα,
οι αυτοί χαϊδεύουν Ζέφυροι
το σώμα και το στήθος
των λαμπρών Ζακυνθίων
85άνθος παρθένων.

ιη´

Μοσχοβολάει το κλίμα σου,
ω φιλότατη πατρίς μου,
και πλουτίζει το πέλαγος
από την μυρωδιά
90των χρυσών κήτρων. *

ιθ´

Σταφυλοφόρους ρίζας,
ελαφρά, καθαρά,
διαφανή τα σύννεφα
ο βασιλεύς σου εχάρισε
95των Αθανάτων.

κ´

Η λαμπάς η αιώνιος
σου βρέχει την ημέραν
τους καρπούς, και τα δάκρυα
γίνονται της νυκτός
100εις εσέ κρίνοι.

κα´

Δεν έμεινεν έαν έπεσε
ποτέ εις το πρόσωπόν σου
η χιών· δεν εμάρανε
ποτέ ο θερμός Κύων,
105τα σμάραγδά σου.

κβ´

Είσαι ευτυχής· και πλέον
σε λέγω ευτυχεστέρα,
ότι συ δεν εγνώρισας
ποτέ την σκληράν μάστιγα
110εχθρών, τυράννων.

κγ´

Ας μη μου δώσει η μοίρα μου
εις ξένην γην τον τάφον·
είναι γλυκύς ο θάνατος
μόνον όταν κοιμώμεθα
115εις την πατρίδα.

